

Зневажена любов

Тетяна Булат

— Почему они такие сердитые? - не розуміла Світлана.

Кожного разу, як вона заводила розмови про своїх родичів та друзів, жителі її багатоповерхівки або сердилися, або починали скандалити, а ще того гірше - йшли, плюючи на землю.

— Странно, — міркувала молода жінка, — її родичі навіть не знали співмешканців будинку, в якому вона проживала.

В Україні, на пошуки пригод, ще дівчиною у 2011 році прибула Світлана.

Її вразила краса великих обласних міст цієї країни та й взагалі, краса природи. Вона відвідала Київ, Тернопіль, Кропивницький (на той час Кіровоград), Одесу, Донецьк, Дніпро і ще багато невеликих міст. Але серце прикипіло до Харкова.

Вона навіть не могла відповісти на питання - чому Харків? Так їй запало в серце це місто і Світлана вирішила не шукати іншого, а зупинитися саме у Харкові.

Бувши фахівцем у галузі інформаційних технологій, маючи невеликий досвід роботи, але неабиякий талант до цього, дівчина швидко знайшла роботу.

Справа спорилася в руках, як говорять. Працювати Світлані подобалося, це було її покликання. Вона з легкістю виконувала дані начальником завдання.

У становленні себе, як професіонала, Світлана встигла перегорнути сторінки трьох років.

2014 рік.

З початку року працювала начальником відділу головного офісу однієї з відомих фірм. Зарекомендувала себе, як вправний, вмотивований співробітник. Тому неабияка заробітна плата та премії гріли її серце. Семінари, курси підвищення кваліфікації, тренінги, поїздки на навчання за кордон — коштом фірми.

Так. Їй прийшлося відкласти на "потім" особисте життя, здебільшого вечірки з друзями, поїздки на відпочинок... Все заради житла, яке дівчина планувала купити у Харкові.

Хоча всі її родичі проживали в Росії, Світлана не збиралася туди повертатися. Вирішила будувати своє майбутнє в Україні.

Їй подобалася ця країна, яка швидкими темпами йде в Європу, де можна хоча і важко працювати, але ж таки пристойно заробляти.

Цей день дівчина запам'ятала на все життя.

Вона дуже довго шукала варіанти купівлі квартири. Але все щось не влаштовувало — то ціна, то район.

Нарешті, у відносно новенькій багатоповерхівці Світлана придбала собі квартиру.

Сльози самі собою лилися з очей. Це були сльози радості.

Вона швидко зателефонувала матері і поділилася такою довгоочікуваною подією. Матір підбадьорила її, натякнула, що в доньки багато грошей і що вона могла б висилати

матері.

Світлана навіть уваги не звернула на дорікання матері, бо рівень її щастя зашкалював.

Житло!

Її власна двокімнатна квартира!

Згадалася захарашена "двушка" в Пензенській області, в такому малесенькому місті, що його не на всіх картах знайдеш. Рідню - один на одному: мати, батько, що був постійно на підпитку і брат.

Йдучи світлими кімнатами своєї квартири, Світлані наче б то заперало дихання від величезної кількості повітря в цій оселі.

2014 рік став для неї випробуванням.

Всі навколо шуміли про російську агресію, про Донбас і Крим.

Світлана не розуміла, що не так!

Все справедливо - Крим завжди належав Росії! Донбас не хоче жити в Україні. Це воля людей, вони навіть референдум провели!

Жодні докази дівчину не переконували.

Одне, що вона усвідомила - треба мовчати, щоб не наражатися на докори і "перевиховання".

Лише у телефонних дзвінках дівчина могла знайти підтримку, в розмовах зі своєю ріднею.

Але Світлана була дівчиною кмітливою і висновок зробила вірний.

Мовчати.

Пройшло 8 років.

Світлана відсвяткувала у січні свій ювілей. 30 років.

Незчулася як промайнули 11 років її життя.

Як це насправді мало...

А як багато зроблено!

За одне тільки хвилювалася дівчина. Досі самотня.

Був один хлопець у неї... Але ж, як кажуть "не зійшлися характерами".

Хороший був, та занадто "українізований" (так вона вважала).

Світлану обурювало, що її коханий постійно ображав країну, де вона народилася, виховувалася, навчалася. Її не влаштовувало його негативне ставлення до її родичів.

Мабуть, тому дівчина не змінювала свій російський паспорт і не отримувала український.

Ранок лютого 2022 року Харків'яни запам'ятають на все життя. Очевидці подій донесуть майбутнім поколінням цей жах, в якому вони прокинулися 24 лютого.

Бомбардування міста.

Вже давно жителі під'їзду будинку, в якому мешкала Світлана, створили свою спільноту у Вайбері, щоб мати змогу передавати якусь інформацію одне одному. Оселившись там, дівчина доєдналася до групи.

Того дня, 24 лютого, чат наповнили гнівні пости зі страшним змістом. Люди боялися,

кричали, вимагали хоч якихось пояснень. Правда, не зрозуміло у кого...

Одна Світлана запевняла всіх, що немає чого хвилюватися і боятися. Потрібно просто потерпіти. Прийдуть російські солдати — все стане на свої місця, вони не зроблять нічого поганого.

Жителі багатоповерхівки у серцях навіть штовхнули Світлану. Перелякана дівчина зрозуміла, що їй зараз не почують і пішла спокійно у свою квартиру.

Не встигла присісти, як в голові у неї промайнула думка.

— Это ж там русские мальчики на танках, в холоде. Надо им передать хоть что то вкусенькое. Они ж с дороги, сколько ехали сюда.

Свята віра в російську визвольну армію підштовхнула молоду жінку згорнути зі столу всі смаколики в пакет, схопити свій російський паспорт і вибігти надвір. Світлана з посмішкою на обличчі шукала відчинений магазин, пробиралася крізь чергу переляканих людей.

Вона то знає, що все буде гаразд! Вона ж знає, що російська армія - це люди високої моралі, вони нікого ніколи не образять. Росія завжди всіх визволяла, всім допомагала, всіх рятувала.

Дівчина ще раз перевірила, чи не випало з сумки те, що вона взяла для російських воїнів з дому.

З повним пакетом їжі та різних смаколиків дівчина поспішила на автобус. На жаль, ніякого транспорту довго не було. Світлана промерзла, але вперто чекала. Нарешті маршрутка під'їхала і вона помчала на край міста, де, за словами перехожих, зупинилися російські війська.

Декілька кілометрів дівчина йшла по брудній, ледь примерзлій вночі землі. Щоки їй розчервонілися, руки дуже замерзли, бо у метушні забула взяти рукавички з дому.

Ось попереду замаячили колони машин. Світлана підійшла трохи ближче.

Російський прапор.

— Вот они, родненькие.

— Вот они, свои.

Світлана відкрила сумку і дістала з неї прапор Росії.

Підняла вгору і, посміхаючись, підійшла до танкістів.

*****

Вже два місяці дівчина в полоні.

... Мабуть, два.

Чи три..?

Чи вічність...

Остання яскрава подія, що виринала з мозку — коли вона підходила до позицій росіян. Знівечена, покалічена, з вибитими зубами, але з паспортом громадянина Російської федерації у надірваній кишені, у травні місяці лежала на бетонній долівці Світлана.

Сліз не було.

Навіть болю вона вже не відчувала.

Цей "шмат м'яса" (так називали її росіяни) вже не вважався людиною.

Так вважала і сама жінка.

Коли Світлана підійшла до позицій своїх земляків, почалося пекло. Вони, обурені не гостинним вітанням "освободителів" зі сторони українців, з усією злістю напали на молоду дівчину. Чомусь їм здалося, що вона, користуючись паспортом Росії, прийшла розвідати їхні позиції.

Коли Світлана почала виправдовуватися і показувати триколон, що принесла з дому, росіяни взагалі оскаженіли.

Одразу били. Не так, як дівчину, чи жінку. Били палками.

Світлана була вже не притомна і, на щастя, не могла почути тріск переламаної правої руки.

Цього виявилось замало.

...

Гвалтували так, ніби робили це в останній раз.

Потім, коли насолодилися напівживим трупом, почали випивати.

Нікого не бентежила відламана, висяча в не природному стані, права рука.

Нікого взагалі нічого не бентежило!

Допоки не прийшов командир.

Він розігнав п'яних вояків. На цьому тортури припинилися. Припинилися тільки на ніч.

Зрання почалося те ж саме.

Неймовірний біль від зламаної руки не давав навіть вдихнути. Ті звірі не дозволяли перев'язати руку, або прив'язати її до тулуба. Вона просто висіла і спричиняла шоківий біль.

Часто Світлана втрачала свідомість.

Наче уві сні пам'ятає, як один червонопикий після довгого гвалтування взявся за пляшку.

В хід пішли пляшки, палки, все, на що здатна понівечена збочена фантазія нелюдів.

Сирі підвали змінювалися на льохи.

Українці гнали рашистів зі своєї землі.

Росіяни відступали.

Поки могли, поки й перевозили полонених із собою.

Тортури і муки продовжувалися.

Під натиском ЗСУ, рашистські війська кинули полонених і втекли з Харківської області.

В підвал зайшли українські воїни.

Те, що вони побачили, заставило навіть таких стійких, міцних нервами хлопців, заплакати.

Світлана ще дихала.

Останні дні, а може і місяці, вона майже постійно перебувала у напівнепритомності.

Це, скоріше за все, і врятувало їй життя.

Зламана рука, яка не згиналася, бо навіть не фіксувалася нічим. Вибиті зуби,

переламана щелепа, вирване волосся, порізані п'яти, виснажене тортурами тіло, було схоже на цілісну болючу відкриту рану.

Цілих п'ять місяців Світлана на повну відчувала смак "руського мира". Доторкнулася до тих, хто: "люди високої моралі, вони нікого ніколи не образять. Росія завжди всіх визволяла, всім допомагала, всіх рятувала".

П'ять місяців російського пекла на українській землі.

*****

У серпні 2022 року багатоповерхівки, в якій купила квартиру Світлана, вже не було. В неї в березні влучила ракета. С-400. Ні під'їзду, ні квартир. На світ дивилися лише чийсь шпалери з розбитої квартири та валялися дитячі іграшки поряд з тим, що залишилося від нещодавно новенького житла.

Про Світлану ні згадки, ні звістки не було. Ніхто не мав уяви де вона ділася.

В кінці серпня в групу на Вайбері прийшло сповіщення про те, що їхній сусідці, Світлані Івановій терміново необхідна важка операція. Невідомий за її номером телефону прохав допомоги.

Люди відгукнулися.

Незвідана українська душа. Хто й коли розгадає її дії? Хто й коли пояснить цей рівень співчуття до ближнього?

Попри все, сусіди і просто не байдужі люди зібрали необхідну суму.

Світлана потрапила за кордон у клініку.

Зі свідчень лікарів, такого вони давно вже не бачили, хоча траплялося бачити чимало.

Світлану неодноразово оперували.

Вже ніколи в неї не буде дітей.

Ніколи вона не зможе сісти на стілець без болю.

Вже ніколи більше...

***

Старенька бабуся, на вигляд років 70, згорблено пройшла повз двері кабінету в клініці. В коридорі на неї чекала українська волонтерка, що приїхала забрати її після лікування в Україну.

Жінка-волонтер на декілька секунд застигла у шоку.

— Іванова? Світлана?

— Так, - чистою українською промовила пацієнтка.

— Ми приїхали вас забрати. Але, напевно, тут щось наплутали з документами.

Світлана посміхнулася беззубим ротом і запевнила.

— З документами все вірно. Це я. Заберіть мене додому, будь ласка.

— У вас російський паспорт. Ми можемо вас обміняти, передати в Росію.

Коридори клініки пронизав голосний нелюдський крик.

— Ні!!! Ні! Ні!

— Схаменіться, — крикнула жінка-волонтер і покликала на допомогу медичних працівників. У Світлани почалася істерика.

За вікном грудень 2023 року. Світлана досі проживає у реабілітаційному центрі в Україні. В неї немає житла, немає родини, немає віри.
Все забрали її земляки. "Люди високої моралі"...

Життєва історія реальної людини. Ім'я і прізвище змінені.

23.12.2023